

Justis- og beredskapsministeren

Stortinget - Kommunal- og forvaltningskomiteen
0026 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
25/192 - AGE

Dato
28.01.2025

Dokument 8:41 S (2024-2025) - Representantforslag om at Norge skal vurdere å tre inn i Storbritannias migrasjonsavtale med Rwanda

Jeg viser til brev 9. januar 2025 fra Kommunal- og forvaltningskomiteen, der komiteen ber om min vurdering av representantforslag 41 S (2024-2025) fra stortingsrepresentantene Erlend Wiborg, Per-Willy Amundsen, Sylvi Listhaug, Dagfinn Henrik Olsen, Tor André Johnsen og Himanshu Gulati om at Norge skal vurdere å tre inn i Storbritannias migrasjonsavtale med Rwanda.

Forslaget lyder:

Stortinget ber regjeringen gå i dialog med Rwanda for å se på muligheten for å tre inn i migrasjonsavtalen deres med Storbritannia, også eventuelt i samarbeid med andre europeiske land, med nødvendige justeringer tilpasset den skisserte modellen for Norge.

Representantene viser til at Storbritannia har inngått en avtale med Rwanda om overføring av asylsøkere for behandling av asylsøknad og etterfølgende tilbud. Det er usikkerhet knyttet til gjennomføringen av denne avtalen, og representantene foreslår at regjeringen skal vurdere muligheten for å tre inn i avtalen.

Jeg mener at det ikke er aktuelt nå at Norge på egenhånd inngår avtaler med tredjeland om asylsaksbehandling eller retursentre. Mellom flere europeiske land pågår det uformelle diskusjoner om nye og innovative løsninger på migrasjonsfeltet. Det er mange praktiske og rettslige spørsmål som må utredes og diskuteres videre før avtaler med tredjeland ev. kan bli aktuelt, og det er hensiktsmessig å samarbeide med andre land om slike løsninger. Regjeringen vil ta aktivt del i europeiske diskusjoner om nye løsninger i

asyl- og migrasjonspolitikken. Vi skal sikre at vi har virkemidler som kan ivareta målene våre om en bærekraftig og kontrollert migrasjonspolitik.

Jeg er enig med representantene i at det er utfordringer knyttet til gjeldende asylordning, bl.a. relatert til irregulær migrasjon og misbruk av asylinstituttet. Dette er utfordringer som regjeringen vil håndtere gjennom en effektiv utlendingsforvaltning og diskusjon om nye løsninger og tiltak i samarbeid med europeiske og globale partnere. Utfordringene krever internasjonale løsninger. En kontrollert og bærekraftig innvandring til Norge er avhengig av et styrket samarbeid med europeiske og globale partnere. Regjeringen er derfor i utgangspunktet positiv til etablering av trygge transittsentre der folk på flukt kan få beskyttelse eller tilsvarende langs migrasjonsrutene, som skal bidra til sikrere migrasjonsruter og samarbeid med tredjeland. Dette bør skje i samarbeid med FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR), Den internasjonale organisasjonen for migrasjon (IOM), og/eller andre relevante sentrale aktører. Regjeringen støtter opp om etablering av mekanismer som ivaretar migranternes behov etter søk- og redningsoperasjoner. Dette kan bety løsninger som innebærer at migranter settes i land utenfor Schengen-området, men det er en forutsetning at slike løsninger er i tråd med folkeretten.

Å inngå avtaler med andre land om asylsaksbehandling og opphold til anerkjente flyktninger og ev. retur av de som ikke har et beskyttelsesbehov, utløser en rekke juridiske, økonomiske og praktiske utfordringer. Disse må utredes før vi beslutter hva det er aktuelt for Norge å delta i. Norsk migrasjonspolitik skal skje innenfor rammene av internasjonale og menneskerettslige forpliktelser. Hva Norge ev. konkret skal bidra med eller stille seg bak, må avklares i lys av hvordan diskusjonene utvikler seg.

Det pågår diskusjoner innen EU om å kunne henvise utlendinger som har søkt om internasjonal beskyttelse til et trygt tredjeland de ikke har en tilknytning til, fremfor at søknaden behandles i EU. Norge benytter allerede i dag muligheten til å henvise personer som har søkt beskyttelse i Norge til trygge land utenfor Europa, dersom de har kommet til Norge via dette landet. Adgangen til å kunne henvise asylsøkere til trygge tredjeland, er i norsk lovverk regulert i utlendingsloven § 32. Praksis knyttet til denne bestemmelsen ble vurdert i 2022, og 2. februar 2022 klargjorde departementet gjennom en instruks til UDI, GI-2/2022, at det etter en konkret og individuell vurdering kan henvises til tredjeland så sant søkeren ikke risikerer å bli utsatt for behandling i strid med Grunnloven eller våre folkerettslige forpliktelser. Vi er interesserte i å følge utviklingen i Europa vedrørende dette spørsmålet, og vurderer løpende behovet for endringer i nasjonalt regelverk.

Med hilsen

Emilie Mehl

Dokumentet er elektronisk godkjent og sendes uten signatur

